

Szente Katalin : Biciklis balesetek

Évekkel ezelőtt rászoktam, hogy biciklivel járjak be a városba vásárolni és egyéb ügyeket elintézni. Előtte is szoktam kerekezni, de csak alkalmanként és minden cél nélkül, csak az időöltés kedvéért. Egy idő után annyira megszokottá vált, hogy már a napi sportként tekintettem rá. Kicsivel hosszabb távok megtételét hetente beiktattam, de napi szinten megvettem a szokott útvonalat, amennyiben az idő engedte. Van szobabiciklim is, azt télen szoktam használni, amikor a szabadban végképp nem lehetett két keréken közlekedni. Kissé unalmas tekerni egy helyben, csak úgy sikerült teljesíteni a kitűzött időtartamot, hogy a TV-ben néztem valami olyan műsort, ami lekötötte a figyelmem. Amúgy is nehezen viseltem el a teleket, alig vártam, hogy újból nyeregbe lehessen ülni

Így voltam ezzel a tavalyi télen is, délután megtartottam a szokásos edzést a szobabiciklin vagy a többi tornagépen. Esténként a számítógép képernyője előtt ültem és a különböző portálokat, híreket, közösségi oldalakat nézegettem. Az internet jótékony hatása által találkoztam egy férfival, Lacival, aki bevallása szerint szintén szeretett biciklizni. Szépséghibája a dolognak az volt, hogy nem szokott, illetve nagyon ritkán, akkor is csak célirányosan, rövidtávon, mert kissé lusta volt. Ezt a tényállást virtuális úton meg is konzultáltuk, és hogy a tavasszal ő is csatlakozni fog hozzám, mert egyedül nem szeret menni, azért is kerekezett ritkán. Ez az információ a leghitelesebb forrásból származott, egyenesen őtől.

Húsvét előtt megbeszéltük, hogy személyesen is találkozunk és teszünk egy tiszteletkört a városban, amit le is bonyolítottunk egy órás kis kiruccanás keretében. További, gépi segítség által folytatott beszélgetések után arra az elhatározásra jutottunk, hogy kicsivel hosszabb távot teszünk a város körül. Ezt tett is követte, a következő vasárnap délután, haladtunk az úton, forgalom sem volt, nem kellett a kocsik mellett lapulva tekerni. Ő ment elől, én tisztes távolságban követtem, mikor is láttam, hogy megborult a biciklivel, mert nekijáratott a járdaszegélynek, miközben már én is odaértem a tett színhelyére. Ezt a jól koreografált mutatványt úgy tudta véghezvinni, hogy hátrafordult és közben nem vette észre, hogy véstesen közel került a járda betonjához. Ez az akció elég nagy hanghatással járt, mert a közeli házból kifutott egy hölgy, hogy mi történt, és hogy szükség van-e segísége. Megnyugtattuk, hogy semmi probléma, ez csak bemutató volt, hogy nem szabad leszállni a kerékpárról. Feltápáskodott, akkor látszott, hogy elég nagyot esett, mert annyira kiszakadt a nadrágja, hogy csak rövidgatyaként funkcionálhatott tovább. Ez még a kisebbik bajok egyike volt, de társult hozzá egy jelentős horzsolás, vérzéssel párosítva, mind a térdén, mind a könyökén. Ekkor tisztán látszott, hogy a tervezett út ugrik, mint béka a vízbe, mert a sérüléseket el kell látni. Ezért bicikli utunk befejezéseként elkísértem haza, ahol is segítettem ellátni a sebeket. Előkerültek a közöző pólyák, ragtapaszok és egyéb ilyen jellegű felszerelések. A végeredmény nem sikerült a legszebben, bár a célnak megfelelt. Nem vagyok egy kötöző nővérfajta, az elsősegélynyújtásnak ez a része sosem volt az erősségem. Miután lebonyolítottuk ezt a technikai részt, beszédbe elegyedtünk a világ dolgairól és a sajátunkról is ejtettünk egypár mondatot. Elmeséltem, hogy ez idáig csak egyszer estem ilyen járművel, az is már nagyon régen történt, de akkor jelentősen átváltozott a fejem és a bicikli külalakja is. A munkahelyemen az utat felszörták durva murvával és a fék sem volt a legjobb állapotban. A lejtős részen tisztességesen megindultam és esély sem volt rá, hogy úgy tudjak megállni, ahogy az a nagy könyvben le van írva. Ezt tetézte, hogy a vasúti sínek átszelték ezt az amúgy is lehetetlen útszakaszt. Az első kerék megcsúszott a síneken, miközben kanyarodni akartam és a biciklivel együtt bekúsztam az asztalos műhely mellett felhalmozott palatáblák közé. Kissé konkáv fejjel és eltérekedett vázzal megúsztam ezt a kis közjátékot. Utána gondolkodtam, hogy ha ellenkező irányba kanyarodom, akkor lett volna rá esély, hogy a tűzi vízmedencében landoljak, ami sokkal kellemesebb lett volna a rekkenő hőségben.

Végül megállapodtunk abban, ha már a kezdet kezdetén ilyen nagyszerű eredményt ért el a drót számár használatát illetően, akkor ezt tovább kell fejleszteni, csak az ilyen jellegű mutatványokat kell a nullára redukálni. Utána nagyon sokat bicikliztünk együtt, jó barátokká váltunk és azt az elvet is be sikerült tartania közel egy évig.

Amikor már majdnem mindenhol elolvadt a hó, úgy gondoltuk, hogy nem csak a betonúton fogunk biciklizni, hanem útba ejtünk egy föld utat is, rövidítve kicsit az útvonalat. Különösebben nem látszott rajta, hogy eléggé megviselte volna az olvadás, tehát nem volt sáros. Ez csalóka látszat volt, mert helyenként nagyon nehezen tekertem, azt néztem meredten, hogy hogyan kerülgessem ki a sárosabb szakaszokat. Ezért nem is előre nézegettem, hanem a talajt pásztáztam, hogy bele ne huppanjak egy jóképű sárteknőbe. Nem mintha ennek az eshetősége távol állna tőlem, gyerekkorom kedvenc szórakozása volt a pocsolókba való beleugrás, de az mindig a nyári időszakokra vonatkozott. Valami sugallatra felnéztem és láttam, ahogy Laci ismét közeli kapcsolatba került a földdel, de olyan formán, mintha a müzsein szólította volna imára. Az imával nem is volt probléma, azt maradéktalanul elmondta, megemlegetve az összes szenteket. Repetát is tett hozzá, megtoldotta egy-két keresetlen szóval, pedig ez nem jellemző rá. Ezt annak a tiszteletére tette, hogy megint elszakadt a nadrágja és véresre horzsolta térdét, bár közel sem olyan mértékben, mint az előző esetben. Mérgében azonnal ki is fejtette, hogy ő bizony többet nem jön biciklizni, mert már nincs ilyen jellegű nadrágja és különben is elege van, mert a varrás nem az ő erőssége és nincs is hozzá megfelelő eszköze. Én meg vigyorogtam, mert ilyen utakon attól félek, hogy bele fogok fejelni a talajba és ezt a félelmemet most ő váltotta valóra.

Fájdalomdíjként megígértem neki, hogy beszerzek a részére egy rongyhegesztő kézi készüléket, úgy is mondhatnám, hogy egy adag varrótűt, ami által használhatóvá teheti az ominózus melegítő alsót a következő ilyen alkalomig. Javaslatot tettem arra vonatkozólag is, hogy talán fejleszteni kellene a ruhatárat egy félbevágott medvével, ami a mackó alsó és a mackó felső kifejezést egyesíti. Sőt a pulóvert be kellene írni az egyetemre is, mert szerintem fontos a felsőoktatás. A bosszúság végül is nevetésbe torkollott, kocogtunk egy kicsi lelkiileg. Megállapítottuk, hogy mi azért biciklizünk akár „tökön-babon” keresztül is, mert nem vagyunk elég intelligensek a TV nézéshez.

Nem mindig vesszük igénybe a bicikli utak áldásos meglétét, mert azt tartjuk, hogy aki minden szabályt betart az minden mókát elszalaszt.

~ ~ ~ ~ ~ ~